

HUSZONÖT KIRÁLYFI

Egyszer volt egy király, annak a királynak volt három fia meg három lánya. Az közt a három gyerek közt a legkisebb az nagyon rossz volt, úgyhogy az édesapja akármit parancsó(l)t neki, nem fogadott szót, csak rosszkodott.

Egyszer mentek az iskolába, az úton talál(1)koztak egy öreg nénivel. Az öreg néni pattogós kukoricát árult. De a királynak mind a három fia iskolába járt. A legkisebbik királyfiúnak Huszonöt királyfi volt a neve. Azért hívták Huszonöt királyfinak, mert az iskolában mindennap huszonöt botot kapott. És mikor mentek haza az iskolából, akkor talál(1)koztak avval az öreg nénivel, amely a kukoricát árú(l)ta. És ez a gyerek kért tüle kukoricát, a Huszonöt királyfi. És az asszony nem adott neki pénz nékü(l). Akkor a gyerek nekiszaladt és föltaszította. A kukoricát mind összeszedték a pajtások. És azt mondta az az öregasszony, hogy:

— A legelső kívánságod teljesüljön! — a királyfinak.

Mikor hazament, kiment a virágosker(t)be, ahol a lányok kapá(l)ták a virágot, és ott rosszkodott. Belefeküdt a virággyba. A lányok kiabá(l)tak rá:

— Te rossz Huszonöt királyfi!

Ő meg azt mondta:

— Nye(l)jön el a föld bennetöket!

Azon a pillanatban a föld a három lányt elnyelte.

Akkor a király nagy gyászba borította a várost. Kihirdette: ha valaki az ő lányát vissza tudná adni, neki adná fele királyságát meg sok aranyat. De senki nem jelentközött.

Akkor kérdezte a legkisebbik királyfiút, a Huszonöt ki-

rályfit, hogy mér(t) mondta azt a lányoknak? Azt mondja, nagyon megharagudott rájuk, ütöt mindég bolondnak tartották. Ha ő ki is kapott az iskolában, azért ű nem vót bolond.

Erre bemén a legöregöbbs királyfi:

— Ne búsu(l)j, apám, én elmék utánuk. Visszahozom mind a három testvérömet.

Azt mondja a király:

— Nem lesz abbú(l) semmi!

De a gyerök csak fogó(d)zott az apjával.

— Menj — azt mondta —, ha nagy kedved van! Ha nincsenek lányok, ne legyél te se! Hát mivel akarsz elindú(l)ni?

— Semmivel, apám, csak egy tarisznyával. Ez legyön tele arannyal! És két lóval, jó erős lóval.

Megadta neki a király. Elbúcsuztak egymástú(l). Elment a királyfiú.

Ahogy a legelső erdőbe ér, beestelödött, ott letanyázott. Ahogy alszik, négy óra fele nagy kiabálást hall. Egy öregasszony az árokban van, a hátán rözse. Kiabál segítségér(t). De a gyerök csak alszik tovább, nem ment oda kisegíteni az anyókát. Reggel fölkel jó korán, elindul az útjára. Megy, mendegél messze. Ahogy mén, messzirű(l) lát egy nagy várat. Abba a várba bemegy, mikó(r) odaér. Megy tizenegy szobán át, nem talál senkit.

Bemegy a tizenkettedik szobába. Ott egy szép lány ül magába(n). Azt mondja neki a gyerök:

— Te leszöl a feleségöm.

— Lehetök a feleségöd, de csak úgy, ha csókomat kiállod kiáltás né(l)kű(l). — Mer(t) az a lány a Tűz királynak a lánya vót.

— Én, ki, ilyen bátor létömrre. Ide avval a csókkal!

Lány alig ment felé, má(r) a gyerök kiabá(l)t. Egyszer csak szarvassá változott, és eltűnt a gyerök.

Király vári haza a fiát, nem jön. Elmúl egy hónap,

kettő, nem jön. Búsul nagyon a király. Még nagyobb gyászba tetette a várost.

Azt mondja a középső királygyerök:

— Mast elmék én, édosapám.

— Eredj! — azt mondi. — Ugyan kire hagyjam én a királyságomat? Erre a rossz kölyökre?

De csak nem hagyott békét az apjának:

— Én elmék megnézni, hun van az én bátyám.

— Hát, ha éppen olyan nagy kedved van, hát csak menj!

Az is éppen olyan holmival, mint az első.

Az is éppen úgy járt. Az erdőbe(n) este lett rá, lefeküdt. Hajnalban nagy kiabálást hall. Odamén az árokhol, hát egy öregasszony ottan kuporog, nem bir fölkelni, hátán van a rőzse. Azt mondi neki a királygyerök:

— Te honnan kerű(l)té(l) ide, szüle?

— Kimentem az erdőbe rőzsét szedni, aztán nagyon betegös vagyok. Segítséget hívtam, hát segítsél ki az árok-bú(l)!

— Elyen vénasszonyt csak nem fogok meg! — Avval elment a gyerök, ott hagyta a szülét. Az is korán reggel útnak indú(l)t tovább.

Hát ahogy mén, messzirű(l) ű is megláti azt a várat. Mikó(r) köze(l) ér ahhol a várhol, bemén ű is abba a várba. Mikó(r) bemén, ű is tizenegy szobán köröszttű(l)mén. Nem talál senkit.

Bemén a tizenkettedik szobába, hát ott van az a gyönyörű lány. A napra lehetött nézni, de a lánra nem, az olyan szép vót. Azt mondja:

— Jaj, de szép vagy! Te leszöl a feleségöm.

— Jaj — azt mondja —, ismerlek én má(r) tégöd. Itt van a te bátyád is. Má szarvas.

Akkor a gyerök megijed, de a lány nem hagyott neki békét:

— Hogy mit mon(d)tál? Feleségöd löszök? Próbáljunk ki, de csak úgy, ha a csókomat kiállod kiáltás nékű(l).

Azt mondja a gyөрök:

— Én csak bátrabb leszök, mint a báytyám!

Üfelé is közelített a lány, kezdött ordítózni. Ő is szarvassá változott, aztán csak ment, ment a folyosón a pincébe. Ahogy a pincébe ért, ott má(r) kilencvenkilenc szarvas volt, ő volt a századik. Hát megismerte a báytyját. Akkor ők mindég összebúttak, aztán különtartottak a többitű(l).

Várja a király ezt a fiát is, de ez se ment haza. Még nagyobb gyászba borította a várost.

Hát egy napon a Huszonöt királyfi elkezdött sírni. Az apja pöröl rá:

— Mit ordítsz, te bolond? Halálba kergetted a két báytyádat meg a három testvérödet.

— Hát, apám, ha én vagyok a legrosszabb, én elmék a többi után.

— Na, csak ne bolondu(l)j meg. Te is oda akarsz veszni?

— Hát csak hadd vesszek, ha nincs testvérem, ne legyek én se!

Megengedett neki a király. A gyөрök nem kért mást, csak egy lovat. Elindú(l)t a lóval. Egy nagy sárba ért, a ló nem tudta kivinni a sárbú(l) a gyereköt. Leszá(ll)t a ló hátárú(l), azt ment gyalog.

Hát ahogy mén a gyөрök, nagyon nagy este lött rá a legközelebbi erdőben. Lefekszik abban az erdőben ő is, ottan alszik.

Egyszer halli a kiá(l)tozást, amint a szüle kiabá(l)t. Oda mén hozzá:

— Jaj, kedves nénikém, hogyan kerű(l)t ebbe az árokba?

— Hát beleestem.

A gyөрök nem várta, hogy mondja neki, hogy segítse ki, hanem kiemelte szépen a szülét. Az a szüle vót az, aki a királyfit megátkozta.

Ahogy kijön a szüle az árokbú(l), leteszi (a) rőzsét a hátárú(l). Aszondi a gyeröknek:

— Ebbű(l) a rőzsébű(l) vegyél ki három szálat, aztán feküdj rá! Azt reggel, mikor fölkö(l)sz, akkor az egyik szállal üsd meg azt a helyet, ahol feküdté(l)! Ott terem egy kis láda, aki akkora lesz, amelyikbe te beleű(l)hetsz, hogy ne gyalogoljá(l).

Úgy is tett a gyerök. Meg adott neki egy gyürüt, aki száz ember erejénél több vót benne. Fölhúzta az ujjára, hát nagyon erős lett a Huszonöt királyfi.

Odamén szépen a helyére, ráfekszik a három vesszőre. Reggel jó korán fölkel, mer(t) a nagy örömtű(l) nem is tudott aludni. Mikor fölkel reggel, fogja a legkisebb vesszőszálat, aztán megüti azt a helyet, ahol feküdt. Hát csakugyan kijön egy szép kis láda. Azt mondi a kis láda:

— Mit parancsó(l)sz édös gazdám?

— Vigy el engöm oda, ahon a legnagyobb lánytestvéröm van!

A láda csak fölszá(ll)t, repű(l)t, repű(l)t. Egyszer nagy messze leszáll a láda. Ott van egy kis ház. Abban a házban lakik a gyeröknek a legnagyobb lánytestvére, férjnél van a kígyófejű tatárná(l).

Bemén a gyerök a lányhol, azt mondja:

— Eljöttem, kedves néném, hogy hazavigyelek.

— Te engöm soha innen haza nem vihetsz!

— Mér(t)?

— Azér(t), mer(t) neköm olyan uram van, kígyófejű tatár, akit te még soha nem láttál.

— Talán én félek tüle?

— Hát jó, maradjál itt. Majd én mondom neki, hogy te vagy az én bátyám.

Úgy is vót. Leű(l)tek szépen délbe(n) ebédű(l)ni. Azt mondi a lány a gyeröknek:

— Adok neköd egy olyan gyürüt, akibe(n) háromszáz embörnek az ereje van. De nagyon vigyázz, hogy mit szól

neköd a kígyófejű tatár, mer(t) mikor mérges, a száján csak úgy dül a láng. Mindég arra vigyázz, hogy rád ne lehő(l)-hessen, mer(t) ha rád lehöl, hát vége az életödnek.

Azt mondi a gyerök:

— Csak bizd rám! Majd én mindönt elintézők.

Úgy is vót. Ahogy ott beszé(l)getnek, egyszer hazadobja a buzogányát. Azt mondja az asszony:

— Vigyázz, mert most jön!

— Bujtassá(l) el engömet!

— Hát megtehetöm. Bujj ebbe bele, a szekrénybe!

Belebujt szépen a szekrénybe.

Arra hazaért a lánynak az ura. De még be se ért a szobába, má(r) érezte, hogy idegön van náluk. Azt mondja:

— Add elő, akárki van a házamban, hadd szaggassam széjjel, mer(t) nagyon ehös vagyok!

Azt mondja a lány:

— No, ne legyél olyan hirtelen! Az én bátyám van ett.

— Na, gyere elő, sógor, ha te vagy! — azt mondi a kígyófejű tatár.

Elő is ment szépen, kezét fogtak. Gyerök mikor möglátta, olyan bátorság szá(ll)t bele, hogy még ezörször olyan erős lött, mint amennyi vót az elején. Leű(l)tek szépen ebédő(l)ni. Kérdözi a kígyófejű tatár:

— Hogy tudtál te idejönni?

— Én, aki az egész világot bejárom? De én a testvéreimér(t) jöttem.

Erre nagyon mérges lett a kígyófejű tatár. Azt mondja:

— Te se mész má(r) el élve, de a testvéreidet se viszöd el!

— Szeretném én azt meglátni!

— Gyere, ha olyan nagyon kíváncsi vagy rá! Próbáljunk szerencsét!

A gyerök nagy bátran kiment vele. Ahogy kiérnek az udvarra, azt mondi neki a tatár:

— Tudod mit? Majd amelyikünk lesz az erősebb, az

győz. Hát most az győz, aki nyakig le tudja magát ásni a fő(l)dbe.

Azt mondja a gyerök, ű még ilyent nem látott. Azt mondja a gyerök:

— Próbá(l)d te ki elébb, én mindönt teszok utánad.

Avval a tatár nyakig beleugrott a fő(l)dbe. A gyerök fogta a kardját, és lecsapta a nyakát.

Azzal odament a testvérjéhöl, azt mondja:

— Szabad vagy, jössz velem haza. De azér(t) annyit megtegyünk neki, hogy betemessünk. — El is temették szépen.

Mennek a ládáhol. Má(r) akkorára nőtt, hogy ketten beleférhettek. Azt mondja a gyerök:

— Mas(t) nekem egy erdőben le kell szá(11)ni, azt a második vesszőt is kipróbá(l)ni.

Hát le is szálltak egy erdőben, meg is próbá(l)ták a vesszőt. Hát ez is egy szép ládát, új ládát hozott nekik. Beleű(l)tek ketten, azt mondja a gyerök:

— Te, kis láda, vigy el engöm oda, ahol a középső lány-testvéröm van!

El is vitte a láda oda. Ahogy bemennek a házba, azt mondja a gyerök a lánynak:

— Itt maradsz kint a ládáná(l). — A lány kint is maradt.

A gyerök ahogy bemén, a testvére maga van otthon. Azt mondja neki:

— Eljöttem érted, de most jössz velem haza!

— Hogy gondolhatsz el ilyent, hogy én teveled menjek haza? Én soha ennen haza nem möhetök, mer(t) neköm egy kutyafejú tatár az uram.

— Na, attú(l) te sose félj, mer(t) én hazaviszlek ennen régödet! Gyere, bujtass el engömet, mer(t) gyün a te urad!

— Várj, adok valamit, hogy nagyobb erőd legyön!

Adott neki egy szép fejrevaló keszkenőt. Abban sok em-

börnek az ereje vót, úgyhogy má(r) ű olyan erős vót, hogy csuda!

Ahogy űk ott beszé(l)getnek, hazadobi a(z) is a buzogányát.

— Na, mos(t) gyün az uram. Vigyázz!

— Ne félts te engömet! Nem félök én.

— Jó, ha nem félsz, hát akkor elbujtatlak.

Erre hazaér a lánynak az ura. Azt mondi:

— Valami olyan idegön szagot érzök. Ki van a házunkban?

— Elgyütt a bátyám,

— Szeretném látni azt a fickót, aki be merészöl gyünni az én házamba!

Nagy bölcsen előlép, azt mondja:

— Én vagyok, aki be merészö(l)tem lépni.

— Jó napot, sógor, csakha te vagy! Na, ü(l)j le, aztán együnk. Délután kigyüssz velem párbajra.

— Minek ne? — Ki is ment vele.

Hát a tatárnak annyi ereje nem vót, a gyerök legyözte. Azt is szépön eltemették.

Akkora lett a láda, mire odamentek, hogy hárman beleű(l)hettek. A két lány nagyon örü(l)t egymásnak.

Megin(t) a legközelebbi erdőben megá(l)tak. A harmadik vesszőt is kipróbá(l)ták. A harmadik vessző is adott egy szép ládát, úgyhogy szépen hárman beleű(l)tek.

— Ládám, vígy el engöm oda, ahol a legkissebbik lánytestvéröm van!

El is vitte a láda, me(rt) ahogy mennek, hát egy kacsalábon forgó várat látnak. Előveszi a gyerök a botját, leüti azt a kacsalábon forgó várat, aztán bement. Ahogy bemén, hát annak a lánynak egy tizenkétfejű sárkány vót az ura. Azt mondi:

— Jaj, honnan kerü(l)té(l) ede? — A lány mindjárt megismerte a királyfit. — Én teveled nem möhetök haza, hiába is gyütté(l) értem.

— De én érted jöttem, és né(l)küled haza se mék. Itt van má(r) a két nagyobik lány, de te vagy a harmadik, és te is gyüszs velem haza.

— Hát várd meg, még hazagyün az uram. Ha le tudod győzni, akkor mék veletök haza.

Úgy is vót. Ezt is elbu(j)tatta a lány. Adott neki egy szép kis zsebkendő, akiben ötszáz embörnek az ereje vót. Má(r) olyan erős vót a gyerök, hogy hát rettenetös! Azt mondi a lány:

— Mos(t) bujj el, mer(t) má(r) jön! — El is bujt aztán a gyerök.

Hazaért a sárkány, azt mondja:

— Te asszony, akárki, de valaki van a házunkban.

— Persze, hogy van. Eljött az öcsém értem.

— De jó, mer(t) má(r) olyan régön víttam, de most úgy kiveröm!

Előjön a Huszonöt királyfi, azt mondja:

— Én vagyok az. Én is nagyon szeretnék ví(v)ni, próbáljunk valamit!

— Ejnye, de merész vagy!

— Én, talán azt hiszöd, hogy félök tüled, mint sógoromú(l)?

— Te olyan bátran beszé(l)sz.

— Hát kitű(l) féljek?

— Jó(l) van, gyere! Együnk, aztán maj(d) megmutasunk egymásnak, hogy ki mit tud.

Ették. Azt mondja a sárkány:

— Na gyere, most!

De a lányt má(r) a gyerök kikérdözte, hogy miben van a sárkánynak a nagy ereje. A lány meg azt mondta:

— Az ajtó mögött van egy söprű, aztat te kapd föl! Azt teszöl a sárkánnyal, amit akarsz.

Úgy is vót. Fölkapta a söprűt, a sárkánynak csak leereszködtek a nagy fejei. Nem vót ereje semmire, csak

dű(l)t el. Ahogy összerogyott, odament, aztán mind a tizenkét fejét levágta neki.

— Na, viszem-e haza testvéreimet vagy nem?

Mire odamentek a ládához, az akkora lett, hogy négyen beleférhettek. Na mos(t) má(r) több veszélyük nem vót. Hát ez a kis láda elvitte oda, ahol a két bátyja vót.

Hát ahogy odaérnek, bemén, hát rengeteg ott a szarvas azon a folyosón, ahol be kell neki menni. Hát ötet a bátyja mindjárt megismerte, mind a kettő. Azok fé(l)reá(ll)tak, úgyhogy nem bántották őket.

Bemén a gyerök a szobába, a tizenkettedik szobába, hát ott ü(l) az a gyönyörűségös szép lány. Azt mondi a gyerök:

— Na, én tehozzád jöttem.

— Csak nem akarsz elvönni feleségű(l)?

— Nem én! Csak a két bátyámér(t) jöttem.

— Ha elviszöd a bátyádat, akkor elviszöl engömet is.

— Na, nem bánom, hogyha leszöl is a feleségöm.

— Leszök, de csak úgy, ha kiállod a csókomat.

— Én ?No, csak gyere!

Hát ki is á(ll)ta a csókját neki, azt se mondta, hogy kukk! Ahogy kimennek, hát a folyosón a szarvasokrú(l) mind lehull a szarvasbőr. Mind szép, deli királyfiak vótak. Hát ott mindjárt a három lánynak a kezét megkérte három királygyerök, úgyhogy hozzá is mentek a lányok. Ű meg elvette a Tűzkirálynak a lányát.

Mire a ládához mentek, az akkora lett, hogy belefértek tízen. A ládának nem kellett szó(l)ni semmit, az elvitte őket szépen a Huszonöt királyfinak az apjához haza.

Ahogy hazaérnek, a király má(r) nagyon beteg vót csudájába(n). Mikor bementek, meglátta a király a lányait, mindjárt meggyógyú(l)t. Azt mondja a király:

— Honnan hoztad őket elő?

— Ne kérdözd, apám. Az a fontos, hogy mind itthon vagyunk. Én még feleségöt is hoztam. Az én testvéreim hoztak magiknak férjet.

Azt mondi a király:

— Igazán, én már nagyon öreg vagyok, hát legyön mög az esküvőtök, és osztozkodjatok a birtokon!

Meg is tartották a nagy lakodalmat, úgyhogy hetedhét országra szó(l)t a királylányoknak és a királygyerököknek a nagy lakodalma.

Úgyhogy én is ott vótam, de senkit se láttam, úgy, mint az a sok vendég.

Vége!